

Terugblikje Geheugenkoor Alkmaar 1 juni 2018

Lentekriebels

*De merel floot, een vrouwtje bood zich zeer vrijwillig aan
't duurde niet lang, zijn fraaie zang was moeilijk te weerstaan
En wonderwel, een nest was snel gereed hun bed gespreid
Na slechts een week, die één dag leek kon zij haar ei al kwijt
Vijf mereltjes , twee kereltjes, drie meisjes even groot kwamen uit het ei
Ma echt dolblij dat pa toen zo mooi zong*

Dit kleine versje is van de hand van Jaap van Oostrum. Jaap noemt zichzelf een plezierdichter uit Maassluis. Ooit werd hij geïnspireerd door het versje Merel van Toon Hermans:

*Op de pier van Scheveningen
zat een merel blij te zingen
'ti s bekend bij alle dieren
merels houden van pieren*

Jaap van Oostrum kreeg er plezier in en maakt nu het ene gedicht na het andere. Een plezierdichter en een versje die symbool staan voor ons koor. Roos en Gertje zingen, Annemiek en Edwin spelen op het accordeon en de piano, de zangers en maatjes vallen snel in. We zingen het ene liedje na het andere. Iedereen dolblij.

Waar is het allemaal begonnen? Waar heeft ons wiegje gestaan?

Die van Anneke in Leeuwarden. Woonde ze daar? “Nee hoor”, vertelt ze. “Mijn ouders waren daar toevallig voor werk van mijn vader. En toen ben ik onverwacht geboren.”

Rotterdam is de geboorteplaats van Miep. Haar ouders verhuisden echt net voor het grote bombardement naar een wijk die gespaard is gebleven.

Maar het grootste toeval vanmiddag is bij Roos en Bob.

Het wiegje van Roos stond in Sloterdijk. Achter een gordijn. Later verhuisde zij naar een ledikantje en kwam haar zusje in het wiegje. Aan de andere kant van het gordijn was de rest van de ‘woning’. De ouders van Roos woonden door de grote woningnood namelijk in bij anderen. Haar moeder ging elke dag naar de woningverhuurder toe om te huilen. Haar tranen werden beloond. Op een gegeven moment konden ze verhuizen naar een iets grotere woonruimte.

Als Roos vertelt over de omgeving vraagt Bob of het huisje misschien op de Spaarndammerdijk stond. Hij herkent zoveel in het verhaal. Ja, inderdaad! Nou, daar is Bob dus ook geboren! Op de Spaarndammerdijk, een smal kronkelend dijkje met wat oude huisjes, bloemrijke bermen en polders met smalle sloten. Vlaktbij de ‘dubbeltjesspeeltuin’, waar je voor een dubbeltje de hele dag mocht spelen!

De wieg van Rika Jansen, alias Zwarte Riek, alias de Jordaanprinses, was een viskratje. Het gezin was te arm om een wieg te kopen. Maar een viskratje zingt niet lekker en is vervangen door een stijfselkissie:

*De ooievaar kwam aan gevlogen,
Me moeder keek angstig omhoog.
Ze was bezig koppies te drogen,
Toen ie bij ons binnenvloog.*

Refrein:

*Me wiegie was een stijfselkissie,
Me deken was een baaienrok
Me wiegie was versierd met strikkies,
De warme kruik zat in een ouwe sok.*

*Me moeder, ze leefde heel sober,
Ik kwam in een moeilijke tijd.
't Was op de achtste oktober,
De ooievaar, die moest me kwijt.*

Refrein

*Veel mensen die willen niet weten,
Waar of hun wieg heeft gestaan.
Maar ik ben 't echt niet vergeten,
De mijne stond in de Jordaan.*

Refrein

(Tekst en muziek: Kees Manders/uitvoering: Rika Jansen - Zwarte Riek met Amsterdamse Diamantwerkers)

Vanmiddag zijn er veel liedjes waarop we kunnen dansen. Dat doen we dan ook graag. Als Annemiek op haar accordeon en Gertje op haar dwarsfluit de Tarantella spelen, blijven we echter zitten. En dat terwijl juist de tarantella een dans is, de spinnendans. Een volksdans die vroeger van levensbelang was. Als je de tarantella danste, betekende dat vaak dat je was gebeten door de tarantula spin. De bijt van deze spin veroorzaakt irritaties en soms ook hallucinaties. Daarom dacht men dat de spin heel gevaarlijk was. Iemand die gebeten was danste en sprong dan net zo lang tot de muziek het gif had vernietigd.

Wij weten beter. De tarantula is ongevaarlijk en wij genieten rustig van de prachtige muziek!

Groet,
Marja Ruts